

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. október 5-én.

Kezdő ének: 431. dicséret 1. verse

Főének: 469. dicséret mind az 5 verse

Ének prédikáció előtt: 78. zsoltár 1. verse

Textus: Mikeás próféta könyve 4. rész 1-2a. 3b-4a. versei: „Az utolsó napokban az Úr házának hegye szilárdan fog állni a hegyek tetején. Kimagaslik a halmok közül, és özőnlenek hozzá a népek. Eljön a sok nép, és ezt mondják: Jöjjetek, menjünk az Úr hegyére, Jákób Istenének a házához! Tanítson minket útjaira, hogy ösvényein járjunk! (...) Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket. Nép a népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul. Mindenki a saját szőlőjében vagy fügefája alatt ülhet, senki sem rettentí öket.”

Kedves Testvéreim!

Van egy olyan ellentétpár, amelyik egy rendkívül híres regénynek a címe is, és alapvetően határozza meg az életünket: háború és béke. Itt van bennünk a háború szó, hiszen annyi minden jár küzdelemmel és nehézségekkel, hogy azokért harcolva szinte mindig háborúskodunk. Ugyanakkor itt van bennünk a béke szó is, hiszen életünk célja az, hogy minden napon ebben élhessünk. Érezzük, hogy mennyire fontos az, amikor fegyvernugvás van, hiszen a szomszédos országban is, a világ több pontján is emberek állnak szemben egymással, hogy a saját táboruk igazát fegyverekkel harcolják ki. Ilyenkor talán sokkal jobban tudjuk értékelni azt, hogy nincsen körülöttünk fegyverropogás, hogy nincsen bombázás, hogy nem kell minden pillanatban aggódnunk a pusztá életünkért.

A felolvasott igeszakasz azonban sokkal tovább megy, amikor a béke korszakáról beszél. Nem csak azt mondja, hogy fegyvernugvás van, hanem azt is, hogy egyedül Istennel együtt lehet átélni mindezt. Éppen ezért hadd használjak itt most egy másik szót. Mikeás próféta ugyanis a békesség korszakáról beszél. Hiába van körülöttem béke, ha bennem nincsen megnyugvás, ha bennem háborog minden, ha én nem tudok csendességre jutni. A felolvasott prófétai szakasz azt mondja el, hogy mi jellemzi ezt a különleges, csodás időszakot, a békesség korszakát. Azt pedig mindenképpen tudatosítani kell magunkban, hogy ez nem valami jövődö, messze távol bekövetkező idő, hanem olyan, ami a mi életünkben is megvalósulhat. A mai vasárnapon gondoljuk át, hogy részesei vagyunk-e ennek a békesség korszaknak.

Az első megállapítása Mikeás prófétának az, hogy ebben a korszakban szilárdan fog állni az Úr házának hegye. Mondhatom azt is, hogy mindaz megrendíthetetlennek tűnik, ami a Mindenhatóval kapcsolatos. A prófécia nyilván a jövőben megvalósuló és a teljes földre kiterjedő korszakról beszél, de ebben a leghangsúlyosabb az, hogy mindez miként valósul meg az életünkben, a lelkünkben.

Akkor tudjuk, hogy bennünk megvalósult mindez, hogyha megdönthetetlen minden a lelkünkben, ami Istennel kapcsolatos. Teljesen biztosak vagyunk tehát a hitünkben, úgy gondoljuk, hogy senki és semmi nem távolíthat el minket Isten közeléből. Úgy érzünk, mint ahogyan Pál apostol is megfogalmazza: „mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, (...) sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”

Csak hogy ebben a mi jelenlegi korszakunkban minden az irányban hat, hogy mi ne legyünk biztosak Istenben. Sok olyan tényező hat ránk, amely elbizonytalanít. Igazából még hívő emberekként is úgy élünk, mintha nem lenne biztos mindaz, amit Isten mond, amit Ő ígér. Kérdésként mondjuk el mindazt, amit pedig hitvallásként kellene mondanunk: Feltámadás és örök élet? Ki tudja, hogy lesz-e benne részünk. Mennysország, ahová Jézus felment és ott ül az Atya Isten jobbján? Ki tudja, hogy van-e egyáltalán. Rengeteg kétség és kérdés van bennünk. Pedig csak akkor lesz békességünk, hogyha szilárdan áll bennünk minden, ami Istenhez köthető. Nem rendül meg a lelkem, amikor Istenre tekintek, hiszen elfogadom az életem eseményeit úgy, mint ami az Ő kezéből jön. Ezt a szilárd és megingathatatlan hitet fogalmazza meg a Heidelbergi Káté is, amikor Isten gondviseléséről beszél. „A gondviselés Isten mindenható és mindenütt jelenlévő ereje, amellyel a mennyet és a földet, minden teremtménnyel együtt szilárdan kézben tartja, és úgy igazgatja, hogy amit a föld terem, továbbá eső és aszály, termő és terméketlen idők, étel és ital, egészség és betegség, gazdagság és szegénység – szóval minden – nem véletlenségből, hanem az ő hűséges atyai kezéből származik”. Ha ennyire szilárdan hiszek, akkor valósulhat meg a békesség korszaka bennem.

A második fontos jellemzője ennek a békesség-korszaknak, hogy eljönnek a népek Istenhez, hogy tanítsa őket! Vagyis nem a saját fejük után akarnak menni, hanem azt követni, amit Isten ad eljük. Minden

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. október 5-én.

kétséget kizáróan elmondhatjuk, hogyha mindenki Isten tanítását követné, akkor a világunk is jobban működne. De még inkább elmondható az, hogyha mi Jézus tanítását követjük, akkor a mi életünk is jól működik.

A belső békesség-korszakban ugyanis alapvető jellemző az, hogy Jézushoz megyünk és mindent aszerint gondolunk végig, ahogyan azt Ő nekünk tanítja. Van egy olyan mondata a Megváltónak, hogy „ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.” Nekem már nagyon sok helyzetben segítségemre volt ez a mondat. Hiszen világossá tette számomra, hogy én nem tudom a holnap dolgait egyedül megváltoztatni. Nem tudom például a föld klímaváltozását visszafordítani. De a jelenben meg tudok tenni mindent azért, hogy a jövőben is rendezettek legyenek a dolgaim. Ha pedig nincsen bennem aggodalom, akkor sokkal könnyebben hajtom végre a saját feladataimat a jelenben is. Amikor Jézus tanácsai szerint gondolkodom és az Ő tanácsait követve irányítom az érzéseimet is, akkor minden elcsendesedik bennem, vagyis békességem van.

A harmadik fontos jellemző, hogy Isten elveszi ebben a korszakban a harci eszközöket. Nagyon szép ez a leírás: „Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket. Nép a népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul.” Akkor valósul meg a béke-korszak világméretben is, hogyha már nem lesznek katonák, ha már nem lesznek terroristák, ha sehol nem lesz szükség nemzetvédelmi egyetemre. Azt azonban mi is látjuk, hogy a fegyverek egyáltalán nem pihennek, a világ legkülönbözőbb pontjain hallatszik a puskaropogás, sőt még békés országokban is dördül el fegyver és olt ki életeket.

Vagyis ismét a belső békesség-korszakra kell gondolnunk. Arra, hogy a mi életünkben miként történik meg a leszerelés. Miként kovácsolunk kapát a lelki és szellemi kardjainkból. A lelki fegyverektől is meg kell szabadulni, hogy békességben éljünk. Milyen lelki fegyverekre gondolok? Benne van sokak lelkében a bosszúállás, amikor vissza akarják fizetni mindazt a rosszat és fájdalmat, amit nekik okoztak. Pál apostol azonban figyelmeztet, hogy „ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.” Aztán ott van némelyekben a végletekig húzódó haragtartás. Ilyenkor még akár családtagok között is elmarad a köszönés, a beszéd, a találkozás. A sort pedig sajnos nagyon sokáig folytathatnám. Ezek a lelki fegyvereink ártanak, másokat bántanak, lelkeket sebeznek meg. Akkor lesz csak belső békességünk, hogyha ezektől is megszabadítjuk az életünket.

A negyedik jellemzője a békesség-korszaknak az, hogyha mindenki nyugalomban élhet a saját birtokán. „Mindenki a saját szőlőjében vagy fügefája alatt ülhet, senki sem retenti őket.” Akkor mondhatjuk el külső módon is azt, hogy minden nyugodt, ha nem kell féltennem semmit, hiszen senki nem árthat nekem. Ehhez képest mindent be kell zárunk, mindenre alaposan oda kell figyelnünk, nehogy a tulajdonunkban kár keletkezzen. Sajnos nem mondhatjuk ki azt, hogy mindenki nyugalomban ülhet a kertjében, hiszen senki nem retent minket.

Ezért van ismét szükség arra, hogy a belső békesség-korszak felé forduljunk. Vajon mikor valósul az meg, hogy a belső lelki békénket nem tudja senki megrontani? Mikor érünk el odáig, hogy nyugodtan élhetünk, hiszen a szívünk csendjét nem teheti tönkre senki? Akkor, amikor mi is hitvallást teszünk, hogy számunkra más biztos pont nem létezik, csak a Mindenható Isten.

Van a Bibliában egy történet, három fiatalemberről szól. Nekik azt parancsolta meg a király, hogy boruljanak le egy arany istenszobor előtt. Ők azonban ezt nem tették meg. Megfenyegették őket azzal, hogyha nem teszik meg, akkor az izzó tüzes kemencébe dobják mindhármut. Ők azonban ekkor ezt mondták: „Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó király! De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranyszobor előtt, amelyet felállítottál!” Belső szívbéli békesség, semmitől meg nem rettenő nyugalom akkor lesz mibennünk is, hogyha teljes bizalommal hiszünk Istenben, és ezt mások előtt is megvalljuk!

Szeretett Testvéreim! A felolvasott igeszakasz, amely a békesség-korszakot mutatja be nekünk, egyértelművé teszi, hogy csak akkor lesz lelki nyugalomunk, belső csendességünk, hogyha Istenre bízunk az életünket. Ajándékozzon hát meg bennünket az Úristen: életünk minden napján megmaradó békességgel.

Amen!

Záró ének: 264. dicséret mind az 5 verse